

ви ща да харижа по едно пиленце; ала и вие трѣба да ми бждете благодарни и да храните своите храненичета колкото са може повече.“

Въ Хаджи Генчовото училище са учатъ около двѣсте дѣца, и въ къщата на тоя многоученъ учителъ почти нищо са не е работило безъ това, щото дѣцата да не приложатъ камъ общите дѣла и своите отдѣлни сили и да не станатъ вѣрноподданници на Хаджи Генчовата монархия. И ето, съ помощта на тая дѣятелна сила и съ могъщественното братско участие Хаджи Генчовите пиленца твърде скоро ставатъ пѣтли и кокошки. Съ една дума, сѣкму и на сичко било добро, мило и утѣшително, т. е. и на учениците било весело, и Хаджи Генчу — полезно, и на пиленцата — сито. Хаджи Генчо са радвалъ, че пиленцата растатъ и мислилъ си, че тие пилета не произвождатъ на учениците му никаква тежестъ; а дѣцата, които